

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 26Co/396/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2113234855
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 06. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Katarína Slováčková
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2016:2113234855.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Kataríny Slováčkovej a sudcov Mgr. Jozefa Mačeja a JUDr. Daniela Ilavského v právnej veci žalobkyne: TM-PLUS, spol. s r.o., IČO: 31 444 644, so sídlom Trhovisko 235/7, Dunajská Streda, zastúpenej advokátom: Mgr. Marek Laktiš, Mariánska 8, Nitra, proti žalovanému v 1. rade: P. C., nar. X. U. XXXX, bytom O. XX, S. a žalovanej v 2. rade: P. C., nar. XX. E. XXXX, bytom P. XX, S., obaja zastúpení splnomocnenkyňou: Prosman a Pavlovič advokátska kancelária, s.r.o., IČO: 36 865 281, Trnava, Hlavná 31, o 3.488 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaných proti rozsudku Okresného súdu Trnava z 19. mája 2015 č. k. 14C/66/2014-130, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej vyhovujúcej časti vo veci samej m e n í tak, že žalobu zamietá.

Žalobkyňa je povinná zaplatiť žalovaným v 1. a 2. rade náhradu trov tohto konania v sume 395 eur a náhradu trov právneho zastúpenia v sume 1.388,19 eur ich splnomocnenkyňi do 3 dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

odôvodnenie:

Odvolaním napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa I. žalovaným v 1. a 2. rade uložil povinnosť zaplatiť žalobkyňi spoločne a nerozdielne sumu 3.148 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 9 % ročne počítaným zo sumy 3.148 eur od 21. decembra 2010 do zaplatenia, do 30 dní odo dňa právoplatnosti rozsudku, II. vo zvyšku žalobu zamietol a III. žalovaným v 1. a 2. rade uložil povinnosť zaplatiť žalobkyňi spoločne a nerozdielne náhradu trov konania vo výške 80%, ktorá suma bude vyčíslená v samostatnom uznesení po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej. Svoje rozhodnutie vo veci samej odôvodnil právne poukazom na ustanovenie § 488, § 489, § 494, § 588, § 516 ods. 1 a 2, § 511 ods. 1 a ods. 2, § 143, § 144, § 145 ods. 2, § 50a ods. 1 a ods. 2, § 451 ods. 1 a ods. 2, § 558 veta prvá, § 563, § 100 ods. 1, § 101, § 110 ods. 1 veta druhá, § 559 ods. 2, § 517 ods. 1 a 2 OZ (zákon č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení jeho neskorších zmien a doplnení), § 5 ods. 1 písm. b), c), d) zákona číslo 182/1993 Z.z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov, § 38 písm. i) vyhlášky Úradu geodézie kartografie a katastra SR číslo 79/1996 Z.z. ktorou sa vykonáva zákon Národnej rady Slovenskej republiky o katastri nehnuteľností a o zápise vlastníckych a iných práv k nehnuteľnostiam (mimochodom zrušenej ešte 1.12.2009 - poznámka odvolacieho súdu) a § 3 ods. 1 nariadenia vlády Slovenskej republiky číslo 87/1995 Z.z. ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka a vecne považujúc žalobu žalobkyne voči žalovaným v rozsahu 3.148 eur s úrokom z omeškania vo výške 9% ročne počítaným od 21. decembra 2010 do zaplatenia za dôvodnú, keďže žalovaní ako solidárni dlžníci riadne a včas neuhradili kúpnu cenu nadobudnutých spoluvlastníckych podielov na pozemkových nehnuteľnostiach v rozsahu 3.148 eur napriek tomu, že ich povinnosť na jej zaplatenie im vyplývala z kúpnej zmluvy uzatvorenej medzi žalobkyňou ako predávajúcou a žalovanými ako kupujúcimi zo dňa 4.

júna 2010 v znení dodatku číslo 1 k tejto zmluve zo dňa 27. októbra 2010, pričom splatnosť kúpnej ceny nastala 20. decembra 2010, na základe faktúry žalobkyne číslo 300062 a v zostávajúcej časti 340 eur (kúpnej ceny za spoluvlastnícke podiely na pozemkoch, ktorých prevod mal byť predmetom budúcej kúpnej zmluvy) za nedôvodnú, pre neexistenciu takejto právnej povinnosti žalovaných z dôvodu, že takáto povinnosť im mala vzniknúť zo zmluvy o budúcej kúpnej zmluve, ktorá však v dohodnutej lehote do 31. mája 2011 uzatvorená nebola. Námietku premlčania vznesenú žalovanými pritom považoval za nedôvodnú, nakoľko podľa jeho názoru premlčacia doba žalobkyňou uplatnenej finančnej pohľadávky - práva na zaplatenie kúpnej zmluvy začala plynúť v deň nasledujúci po splatnosti pohľadávky (v tomto prípade stanovenej faktúrou žalobkyne) teda dňom 21. decembra 2010 (keďže faktúra na zaplatenie kúpnej ceny bola splatná dňa 20. decembra 2010) a žaloba bola podaná na súde dňa 19. decembra 2013, teda ešte počas plynutia trojročnej premlčacej doby takejto pohľadávky, neosvojac si argumentáciu žalovaných, podľa ktorej začala premlčacia doba plynúť nasledujúci deň po uzatvorení kúpnej zmluvy. V tejto súvislosti ďalej dôvodil, že v prospech žalobkyne svedčí aj skutočnosť, že táto kúpnu cenu fakturovala až po nadobudnutí účinnosti kúpnej zmluvy, teda právoplatnom povolení vkladu vlastníckeho práva do katastra nehnuteľností, ktorý spôsob považoval súd prvého stupňa jednoznačne za výhodný iba pre žalovaných (súladný s dobrými mravmi), majúci bez ďalšieho za to, že skutočným záujmom účastníkov právneho vzťahu bolo vyvolať splatnosť kúpnej ceny po povolení vkladu vlastníckeho práva do katastra nehnuteľností a záver o začatí plynutia premlčacej doby ihneď po vzniku záväzku by nebol rešpektovaním ich skutočného záujmu. V tejto súvislosti poukázal (súd prvého stupňa) aj na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky spis. zn. 4Cdo 146/2008 z 31. júla 2008.

Tento rozsudok napadli vo vyhovujúcej časti a v časti rozhodnutia o trovách konania (výrok I. a III. rozsudku) včasným odvolaním žalovaní s návrhom na jeho zrušenie a vrátenie veci súdu prvého stupňa na ďalšie konanie namietajúc, že súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a že jeho rozhodnutie vychádza z úplne nesprávneho právneho posúdenia veci, považujúc obsah kúpnej zmluvy z ktorej si žalobkyňa uplatnila v tomto konaní právo na peňažné plnenie za nezrozumiteľný a neurčitý (najmä pre zmätočnosť dohodnutých platobných podmienok a to článku 6. bodu 2 kúpnej zmluvy, majúcich za následok neplatnosť takéhoto dojednania kúpnej ceny) a nároky žalobkyne uplatnené v tomto konaní za premlčané uplynutím dňa 25. augusta 2013, teda uplynutím trojročnej premlčacej lehoty počítanej odo dňa nasledujúceho po uzatvorení spornej kúpnej zmluvy (ktorá bola uzatvorená dňa 24. augusta 2010 - deň podpisu zmluvy posledným účastníkom). Nesprávnym bol aj záver súdu prvého stupňa o solidárnej zodpovednosti žalovaných za splnenie prípadných povinností plynúcich im z uzatvorenej kúpnej zmluvy, pre neexistenciu dohody žalovaných o solidarite ich záväzku voči žalobkyňi, ako aj nedostatku vôle ktoréhokoľvek z účastníkov zmluvy na založení solidárneho záväzku žalovaných plynúceho z kúpnej zmluvy - dôvodili ďalej žalovaní.

Žalobkyňa odvolací návrh nepodala, a k odvolaniu žalovanej sa písomne nevyjadřila.

Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O.s.p.) po zistení, že odvolanie podala včas oprávnená osoba, účastníčka konania (§ 201 a § 204 ods. 1 O.s.p.) proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 201 a § 202 O.s.p.), prejednal vec v medziach odvolania, vo vyhovujúcej časti rozhodnutia vo veci samej a v časti rozhodnutia o trovách konania (podľa § 212 ods. 1 O.s.p.), na nariadenom odvolacom pojednávaní (§ 214 ods. 1 písm. a) O.s.p.), zopakoval a doplnil dokazovanie výsluchom účastníkov a oboznámením sa s listinnými dôkazmi, Kúpnu zmluvou z 24. augusta 2010 v znení Dodatku č. 1 k tejto zmluve z 27. októbra 2010 (§ 213 ods. 3 O.s.p.) a dospel k záveru, že napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa nie je vo vyhovujúcej časti rozhodnutia vo veci samej ako aj rozhodnutia o trovách konania vecne správny a je dôvodné ho zmeniť (§ 220 O.s.p.). Rozsudok odvolacieho súdu bol verejne vyhlásený dňa 28. júna 2016 (§ 156 ods. 1 a 3 O.s.p.).

Predmetom odvolacieho konania bolo posúdenie správnosti rozhodnutia súdu prvého stupňa ktorým priznal žalobkyňi právo na zaplatenie kúpnej ceny za predmet kúpy na základe Kúpnej zmluvy z 28. augusta 2010, v zmysle ktorej (podľa zhodného názoru oboch sporových strán) určenie času splnenia záväzku kupujúcich zaplatiť kúpnu cenu za predmet kúpy bol ponechaný na vôľu predávajúcej - veriteľa (tu pozri čl. 4 bod 3 kúpnej zmluvy a v ňom uvedenú dohodu zmluvných strán o práve veriteľa určiť čas splnenia dlhu slovami „...ktorá (kúpna cena - poznámka odvolacieho súdu) bude kupujúcim uhradená predávajúcemu na základe vystavenej faktúry ...“), ktorou bola v tomto prípade žalobkyňa.

Podľa § 100 ods. 1 OZ právo sa premlčí, ak sa nevykonalo v dobe v tomto zákone ustanovenej (§ 101 až 110). Na premlčanie súd prihliadne len na námietku dlžníka. Ak sa dlžník premlčania dovolá, nemožno premlčané právo veriteľovi priznať a podľa ods. 2 veta prvá práve citovaného ustanovenia premlčujú sa všetky majetkové práva s výnimkou vlastníckeho práva.

Podľa ust. § 101 OZ pokiaľ nie je v ďalších ustanoveniach uvedené inak, premlčacia doba je trojročná a plynie odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz.

Podľa ust. § 563 OZ ak čas splnenia nie je dohodnutý, ustanovený právnym predpisom alebo určený v rozhodnutí, je dlžník povinný splniť dlh prvého dňa po tom, čo ho o plnenie veriteľ požiadal.

V tejto súvislosti odvolací súd dodáva, že podľa § 559 ods. 2 OZ musí dlžník dlh splniť nielen riadne, ale aj čas. Čas je teda jednou z modalít splnenia dlhu. Čas splnenia dlhu je doba, v ktorej má dlžník dlh splniť a veriteľ toto splnenie prijať, pričom sa riadi dohodou účastníkov záväzkového vzťahu, alebo môže byť určený zákonom alebo rozhodnutím súdu. Ak nebola doba splnenia určená jedným z uvedených spôsobov, občiansky zákonník podporne určuje, že dlžník je povinný splniť dlh prvého dňa potom, čo ho o plnenie požiadal veriteľ.

Ustanovenie § 563 OZ sa týka tých prípadov, keď doba splnenia nebola určená žiadnym z uvedených spôsobov. To znamená, že sa týka prípadov, keď splatnosť záväzku nebola dohovorená (ani výslovne, ani mlčky), ďalej nevyplýva z povahy záväzku a konečne neustanovuje ani právny predpis, ani rozhodnutie súdu. Ak je podľa zmluvy čas plnenia ponechaný na vôľu veriteľa, potom niekým stanovená v jeho prospech (porovnaj § 342 ods. 3 ObZ - zákon č. 514/2003 Z.z. Obchodný zákonník v znení jeho neskorších zmien a doplnení) a pred touto dobou nie je dlžník oprávnený splniť svoj záväzok. Dohodu o prenechaní splatnosti dlhu na vôľu veriteľa nie je možné považovať za dohodu o určení o jeho splatnosti. Právo určiť čas plnenia má podľa tohto ustanovenia veriteľ. Ak čas splnenia nebol dohodnutý a nebol daný ani na voľbu dlžníka, veriteľ môže kedykoľvek, hoci aj na druhý deň po uzavretí zmluvy, vyzvať dlžníka, aby plnil. Dlžník je povinný predmet záväzku splniť v nasledujúci deň po obdržaní výzvy (upomienky), pokiaľ z nevyplýva iný dátum splatnosti dlhu. V tom prípade platí na splnenie doba, ktorú určil veriteľ vo svojej výzve dlžníkovi. V tejto súvislosti vystupuje do popredia otázka ochrany dlžníka pre prípad, že veriteľ, na ktorého vôľu je ponechaná splatnosť plnenia, je nečinný a neprimerane otáľa s prejavom vôle o čase plnenia, nakoľko nielen veriteľ, ale aj dlžník, ktorého povinnosť plniť je aj jeho právom, môže mať legitímny záujem na tom, aby sa mohol v primeranej dobe zbaviť svojho dlhu plnením veriteľovi. Takouto ochrannou dlžníka je aj oslabenie subjektívneho práva veriteľa (na plnenie), ak sa nevykonalo po zákonom stanovenú dobu - to znamená ak sa nevykonalo v premlčacej dobe, ktorá je v tomto prípade trojročná a začína plynúť odo dňa keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz (§ 101 Občianskeho zákonníka).

Ak však veriteľ môže vyvolať splatnosť dlhu sám, potom môže svoje právo i vykonávať. Z tohto dôvodu súdna prax (R 28/1984) vyvodzuje, že prvá objektívna možnosť vykonania práva je okamihom, keď veriteľ mohol najskôr o splnenie požiadať, t.j. dňom, ktorý nasleduje po vzniku právneho vzťahu pri dlhu dojednaného na neurčitú dobu a nie ako to uzavrel súd prvého stupňa, posúvajúc začiatok plynutia premlčacej doby na deň nasledujúci po splatnosti pohľadávky. Pre začiatok premlčacej doby je teda rozhodný deň nasledujúci po dni, keď došlo k vzniku tohto právneho vzťahu, nie až deň, keď došlo k splatnosti dlhu. Prijatie názoru o viazanosti začiatku plynutia premlčacej doby na deň splatnosti dlhu a nie na deň vzniku právneho vzťahu, z ktorého dlžníkovi vznikla povinnosť na plnenie, by tu znamenal neprípustné posunutie začiatku plynutia premlčacej doby (v zrejmom rozpore s účelom inštitútu premlčania) prakticky na neobmedzenú dobu (tu pozri napr.: Rc 104/2011, rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 24. júna 2003 spis. zn. 1Cdo 25/03 a rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky z 24. júla 2008 spis. zn. 33Odo 846/2006). Práve takýto záver, podľa názoru odvolacieho súdu (na rozdiel od názoru súdu prvého stupňa) je súladný so zásadou dôvery v právo, že práva nebudú vykonávané v neprimerane dlhom časovom odstupe od ich vzniku a veritelia budú nútení v záujme zachovania takejto právnej istoty (dlžníkov) uplatňovať svoje práva včas. Je teda žiaduce, aby vôľa veriteľa určiť splatnosť pohľadávky bola obmedzená práve hrozbou z oslabenia jeho subjektívneho práva na plnenie.

Vzhľadom na vyššie uvedené po tom je možné uzavrieť, že všeobecná premlčacia doba teda plynie odo dňa, keď sa právo mohlo - objektívne posudzované - vykonať (uplatniť) po prvý raz. Týmto dňom

je zásadne deň, keď právo bolo možné odôvodnene vykonať podaním návrhu (žaloby) na súde, teda keď je actio nata. Preto nie je rozhodujúce, z akého dôvodu, t.j. či subjektívneho alebo objektívneho, tak oprávnený subjekt neurobil (napr. preto, že o svojom práve nevedel, že mu vo vykonaní práva bránila určitá prekážka, akou je choroba, a pod.). Veriteľ musí uplatniť svoje právo na plnenie najneskôr do uplynutia premlčacej doby. V opačnom prípade sa vystavuje nebezpečenstvu, že jeho právo sa premlčí a dlžník v prípadnom súdnom konaní môže vzniesť námietku premlčania (§ 100 ods. 1).

Odvolací súd po doplnení dokazovania výsluchom účastníkov konania, zopakovaní dokazovania oboznámením listinných dôkazov Kúpnej zmluvy z 24. augusta 2010, v znení Dodatku č.1 k tejto zmluve z 27. októbra 2010, ako aj ďalšími listinami nachádzajúcimi sa v súdnom spise považoval v konaní za nesporné, že medzi žalobkyňou ako predávajúcou a žalovanými ako kupujúcimi bola uzatvorená dňa 24. augusta 2010 uzatvorená platná kúpna zmluva (námietky o jej nezrozumiteľnosti obdobne ako súd prvého stupňa, tak aj súd odvolací považoval len za účelové a špekulatívne), ktorá bola následne zmenená Dodatkom číslo 1 k tejto zmluve z 27.10.2010 v zmysle ktorých kúpna cena za predmet kúpy bola dohodnutá vo výške 3.148 eur, pričom čas plnenia dohodnutý nebol a jeho určenie bolo ponechané na vôľu veriteľa - veriteľ bol oprávnený určiť splatnosť kúpnej ceny vo vystavenej faktúre (zmluvné strany sa teda dohodli len na forme spôsobu určenia lehoty splatnosti kúpnej ceny veriteľom). Podľa názoru odvolacieho súdu, aj s poukazom na práve citovanú ustálenú súdnu prax, teda ak veriteľ (v tomto prípade žalobkyňa) mohol vyvolať splatnosť dlhu sám, potom mohol svoje právo i vykonávať a prvá objektívna možnosť vykonania práva nastala okamihom, keď veriteľ mohol najskôr o splnenie požiadať, teda dňom, ktorý nasleduje po vzniku právneho vzťahu, keďže išlo o dlh dojednaný na neurčitú dobu. Pre začiatok premlčacej doby bol teda rozhodný deň nasledujúci po dni, keď došlo k vzniku tohto právneho vzťahu, nie až deň keď došlo k splatnosti dlhu, ako to správne namietali aj žalovaní. Odvolací súd sa teda stotožnil s právnym názorom žalovaných kopírujúcim aj ustálenú rozhodovaciu súdnu prax, že ak Občiansky zákonník neupravuje otázku dojednania o splatnosti dlhu ponechanej na vôľu veriteľa, potom v občianskoprávných vzťahoch platí, že veriteľ môže požiadať dlžníka a o jeho splnenie; z toho potom vyplýva ten dôsledok, že za deň rozhodný pre začiatok plynutia premlčacej doby je potrebné považovať deň nasledujúci po vzniku dlhu. Pokiaľ teda kúpna zmluva bola uzatvorená 24. augusta 2010, bolo potrebné na žalobu žalobkyne (doručenú súdu prvého stupňa dňa 19.12.2013) hľadiť ako na žalobu podanú po uplynutí trojročnej premlčacej lehoty a vzhľadom na vznesenú námietku premlčania žalovaných nebolo možné žalobkyni nárok na zaplatenie kúpnej ceny uplatnený v tomto konaní z takejto zmluvy priznať (§ 100 ods. 1 Občianskeho zákonníka).

Pokiaľ potom súd prvého stupňa vychádzal zo záveru, že premlčacia doba nárokov uplatnených žalobkyňou začala plynúť od splatnosti kúpnej ceny určenej vo vystavenej faktúre nerozhodol správne.

Podľa § 220 O.s.p. odvolací súd rozhodnutie súdu prvého stupňa zmení, ak nie sú splnené podmienky na jeho potvrdenie (§ 219) ani na jeho zrušenie (§ 221 ods. 1).

Preto odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa v odvolaní napadnutej vyhovujúcej časti rozhodnutia vo veci samej zmenil zamietnutím žaloby žalobkyne aj v tejto časti jej žaloby a vzhľadom na plný úspech žalovaných v tomto konaní im podľa § 142 ods.1 O.s.p.. priznal právo na náhradu trov konania a trov právneho zastúpenia.

Preskúmaním obsahu spisu v predmetnej veci odvolací súd zistil, že žalovaní zaplatili súdny poplatok za odpor voči platobnému rozkazu v sume 206,50 eur a súdny poplatok za odvolanie voči rozsudku v sume 188,50 eur. Žalovaní splnomocnili splnomocnenkyňu Prošman a Pavlovič advokátska kancelária, s.r.o. na zastupovanie v konaní plnomocenstvom z 12. marca 2014, ktoré uvedená splnomocnenkyňa prijala toho istého dňa. Splnomocnenkyňa žalovaných vo veci doručila súdu odpor proti platobnému rozkazu zo dňa 14. marca 2014, zúčastnila sa pojednávania súdu dňa 8. januára 2015, doručila súdu písomné vyjadrenie a námietky premlčania žalovaných z 3. februára 2015, zúčastnila sa pojednávania súdu dňa 12. februára 2015, doručila súdu vyjadrenie k delenému záväzku z 13. marca 2015, zúčastnila sa pojednávania súdu dňa 19. marca 2015, doručila súdu vyjadrenie ku zmluve o dielo z 10. apríla 2015, zúčastnila sa pojednávania súdu dňa 28. apríla 2015, doručila súdu odvolanie proti rozsudku z 3. júna 2015 a zúčastnila sa odvolacieho pojednávania dňa 14. júna 2016. Vyjadrenia boli vecné, nejednalo sa o neúčelné a nehospodárne úkony.

Podľa ustanovenia § 142 ods. 1 O.s.p., účastníkovi, ktorý mal vo veci plný úspech, súd prizná náhradu trov potrebných na účelné uplatňovanie alebo bránenie práva proti účastníkovi, ktorý vo veci úspech nemal.

Z citovaného ustanovenia vyplýva, že vyjadruje zásadu zodpovednosti za výsledok sporového konania. To znamená, že účastník, ktorý mal v sporovom konaní plný úspech, má právo na náhradu všetkých účelných trov konania a to voči účastníkovi, ktorý vo veci úspech nemal.

Žalovaní vyčíslili za konanie pred súdom prvého stupňa trovy podľa ust. § 13 ods. 2 vyhlášky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie služieb za 7 úkonov právnej pomoci po 131,13 eur za úkon (prevzatie a príprava veci v roku 2014, odpor proti platobnému rozkazu v roku 2014, pojednávanie 8. januára 2015, pojednávanie 12. februára 2015, pojednávanie 19. marca 2015, pojednávanie 28. apríla 2015, písomné vyjadrenia a námietky premlčania vo veci vzhľadom na zásadu spravodlivého procesu ich považujúc za jeden úkon, režijný paušál z 2 úkonov právnej služby v roku 2014 v sume 16,08 eur, režijný paušál z 5 úkonov právnej služby v roku 2015 v sume 41,95 eur a DHP v sume 195,18 eur) zo základu 3.448 eur. Spolu predstavujú trovy právneho zastúpenia pred súdom prvého stupňa za 7 úkonov (ktoré odvolací súd vyhodnotil ako účelne vynaložené) sumu 1.171,12 eur .

Podľa ustanovenia § 220 O.s.p. odvolací súd rozhodnutie súdu prvého stupňa zmení, ak nie sú splnené podmienky na jeho potvrdenie (§ 219), ani na jeho zrušenie (§ 221 ods. 1).

Vzhľadom na plný procesný úspech žalovaných v konaní odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej časti rozhodnutia súdu o náhrade trov konania žalovaných podľa citovaného ustanovenia § 220 O.s.p. zmenil a žalovaným priznal náhradu trov konania v sume 206,50 eur a trov právneho zastúpenia v sume 1.171,12 eur.

Náhradu trov konania žalovaných v odvolacom konaní priznal odvolací súd podľa ustanovenia § 224 ods. 1 O.s.p., v spojení s ustanovením § 142 ods. 1 O.s.p. V odvolacom konaní úspešným žalovaným priznal náhradu trov konania v sume 188,50 eur a trov právneho zastúpenia vo výške 203,90 eur za 2 úkony právnej služby (odvolanie) vo výške 144,19 eur s DPH (v zmysle § 14 ods. 1, písm. b) vyhl. č. 655/2004 Z.z.) a účasť na odvolacom pojednávaní dňa 14. júna 2016 vo výške 39,34 eur s DPH (v zmysle § 13a ods. 4 vyhl. č. 655/2004 Z.z.) zo základu 3.148 eur + 1x režijný paušál za úkon právnej služby v roku 2015 v sume 10,07 eur s DPH + 1x režijný paušál za úkon právnej služby v roku 2016 v sume 10,30 eur s DPH.

K prijatiu tohto rozsudku došlo pomerom hlasov 3 : 0, čiže jednomyseľne (čl. I § 3 ods. 9 posledná veta zákona č. 757/2004 Z. z. v znení neskorších zmien a doplnení).

Poučenie:

Tento rozsudok nemožno napadnúť odvolaním.